

Ἐνημέρωση τῶν Γονέων καὶ τῶν Ἀναδόχων

**Τὸ Ἱερὸ Μυστήριον
τοῦ Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησιαστικοῦ Βαπτίσματος**
Θέματα οὐσιαστικὰ καὶ πρακτικὰ

1

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Ἱερὰ Σύνοδος

2019

Περιεχόμενα

Α.	Τὸ Ἅγιο Βάπτισμα	3
Β.	Τὸ Ἅγιο Χρίσμα	4
Γ.	Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος	4
Δ.	Ἐνέργειες πρὸ τοῦ Βαπτίσματος	5
Ε.	Ἀπαραίτητα ὕλικὰ	6
Ζ.	Θέματα εἰδικῆς μέριμνας	7
Ζ.	Τὸ ὄνομα τοῦ Βαπτιζομένου	9
Η.	Ὁ Ἀνάδοχος	10
Θ.	Μετὰ τὸ Βάπτισμα	11
Ι.	Ἡ Ὀνομαστικὴ Ἐορτὴ	12
•	Μὴ ἐπιτρεπτὲς πρακτικὲς	15

Ἐκκλησία Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

**Μὲ τὴν ἐγκριση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Καλλίνικον**

Διανέμεται δωρεὰν γιὰ τὸ Ποιμαντικὸ Ἔργο τῶν Ἐνοριῶν

Ἐνημέρωση τῶν Γονέων καὶ τῶν Ἀναδόχων

Τὸ Ἱερὸ Μυστήριον τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Βαπτίσματος Θέματα οὐσιαστικὰ καὶ πρακτικὰ

Α'. Τὸ Ἅγιο Βάπτισμα

1. Τὸ Ἅγιο Βάπτισμα εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τελούμενο ἀπὸ τοὺς **κανονικοὺς Ἱερεῖς** τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν Εὐχαριστιακὴ Κοινωνία μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας.

2. Τὸ Ἅγιο Βάπτισμα τελεῖται στὴν εὐλογημένη Κολυμβήθρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας **μὲ τρεῖς πλήρεις καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις**, «εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

3. Μὲ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα, ὁ Χριστιανὸς **συν-αποθνήσκει** καὶ **συν-ανασταίνεται** μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Κύριο καὶ Θεό μας, καὶ στὸ ἐξῆς εἰσέρχεται καὶ ἀνήκει στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἁγία Ἐκκλησία Του, καὶ συμμετέχει στὴν Ζωὴ τοῦ Ἀναστημένου Σωτῆρος μας.

4. Μὲ τὸ Μυστήριον αὐτὸ ἐνδύομαστε τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, φέρουμε τὸν **Σταυρόν Του** καὶ ἔχουμε πλέον δύο **Οὐράνιους Φύλακες**: τὸν Ἅγιο Ἄγγελό μας καὶ τὸν Ἅγιο, τοῦ Ὁποίου λαμβάνουμε τὸ Ὄνομα.

5. Τὸ Ἅγιο Βάπτισμα μᾶς εἰσάγει στὴν **Οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ** μας καὶ μαζί με τοὺς Ἀδελφούς μας **Χριστιανούς** πορευόμαστε πρὸς τὴν **Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν**, με Ὅδηγὸ τὴν Παναγία Μητέρα μας καὶ τοὺς Ἁγίους.

Β'. Τὸ Ἅγιο Χρῖσμα

1. Ἀνακαινισμένοι πλέον «ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος», ἔχουμε *συμφιλιωθῆ* με τὸν Θεό, ἔχουμε ἐπιστρέψει στὴν ἀληθινὴ μας φύση, στὴν ἀθωότητα τοῦ Παραδείσου, φέρουμε καὶ πάλι τὸν **Λευκὸ Χιτῶνα**, τὸ ἔνδυμα τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ.

2. Τὸ Χρῖσμα, δηλαδὴ τὸ «Σφράγισμα» με τὸ Ἅγιο Μύρο, εἶναι ἓνα ξεχωριστὸ Μυστήριον, τὸ ὁποῖο συμπληρώνει τὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ ἀποθέτει ἐπάνω μας, στὴν ὑπαρξή μας, τὸ ἴδιο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς δωρεά: «Σφραγὶς Δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου».

3. Ἀναγεννημένοι με τὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ ἔχοντας τὴν Σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μεταλαμβάνουμε τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας καὶ *αὐξάνομαστε* πνευματικά, ζοῦμε πλέον τὴν Χαρισματικὴ Ζωὴ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας, στὴν προοπτικὴ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ γίνουμε **κατοικητήρια καὶ Ναοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος**.

Γ'. Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος

Ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος περιλαμβάνει σὲ γενικὲς γραμμὲς τὰ ἐξῆς τρία Μέρη:

1. Μέρος Α'. Λέγεται **Κατήχησις** καὶ τελεῖται σὸ πρῶτον τμήμα τοῦ Ναοῦ, τὸν Νάρθηκα.

• **Ο** Ἱερεὺς προσκαλεῖ αὐτὸν ποὺ πρόκειται νὰ βαπτισθῆ (ἢ τὸν Ἀνάδοχό του), νὰ ἀρνηθῆ πλήρως καὶ ὀριστικῶς τὸν διάβολο καὶ ὅ,τι σχετίζεται με αὐτὸν (**Ἀπόταξις**) καὶ νὰ συνταχθῆ με τὸν Χριστὸ (**Σύνταξις**).

• **Μ**ετὰ ἀπὸ τὴν πράξη αὐτή, ὁ Βαπτιζόμενος (ἢ ὁ Ἀνάδοχος του), ὁμολογεῖ δημοσίως τὴν πίστη του στὴν Ἁγία Τριάδα, τὴν Ἐκκλησία, τὸ Βάπτισμα, τὴν Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν

καὶ τὴν Αἰώνια Ζωή, μετὰ τὴν ἀπαγγελία τοῦ **Συμβόλου τῆς Πίστεως**.

2. Μέρος Β'. Τελεῖται τὸ κυρίως Μυστήριον κανονικὰ ἐντὸς καὶ στὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, ὑπὸ τὸν Παντοκράτορα.

• **Ο** Ἀνάδοχος, ἀλείφει ὅλο τὸ σῶμα τοῦ Βαπτιζομένου μετὰ **εὐλογημένο Ἴλαιον** καὶ ὁ Ἱερεὺς τὸν **βυθίζει πλήρως** στὸ ἤδη ἁγιασμένο Ἵδωρ τῆς ἱερᾶς Κολυμβήθρας (τρεῖς καταδύσεις καὶ τρεῖς ἀναδύσεις), ἐνῶ λέγει: «Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

3. Μέρος Γ'. Στὸν ἴδιο τρόπο, πλησίον τῆς Κολυμβήθρας.

• **Ο** Ἱερεὺς **χρῆσει σταυροειδῶς μετὰ Ἅγιο Μύρο** τὰ κύρια μέρη τοῦ σώματος τοῦ Βαπτισθέντος, λέγοντας κάθε φορά: «Σφραγὶς Δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου».

• **Κατόπιν**, γίνεται ἡ **τριχοκουρία**, δηλαδή ὁ Ἱερεὺς κόβει σταυροειδῶς ἓνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ Νεοφωτίστου, ὡς ἔνδειξις ἀφιερώσεώς του στὸν Θεό, καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ **ἐνδυση μετὰ τὸν Λευκὸ Χιτῶνα**.

Δ'. Ἐνέργειες πρὸ τοῦ Βαπτίσματος

1. Εἶναι φρόνιμο τὸ νεογέννητο νὰ βαπτίζεται **σύντομα μετὰ τὸν Σαραντισμὸ του**, ὥστε νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως στὸν ἁγιαστικὸ καὶ φωτιστικὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας.

2. Οἱ Γονεῖς ὀφείλουν νὰ ἐπικοινωνήσουν **ἐγκαίρως** καὶ **αὐτοπροσώπως** μετὰ τὸν Ἐφημέριον τῆς Ἐνορίας τους, προκειμένου νὰ ἐνημερωθοῦν καὶ ἐτοιμασθοῦν καταλλήλως γιὰ τὰ **πρακτικὰ καὶ πνευματικὰ θέματα** τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ τέκνου τους καὶ νὰ ὀρισθῇ ἡ **ἀκριβὴς ἡμερομηνία** τελέσεως τοῦ Βαπτίσματος.

3. Καλὸ θὰ ἦταν, ὡς πλεον ὀρθόν, νὰ τελεῖται τὸ Μυστήριον στὴν **Ἐνορία τῶν Γονέων**, διότι τὸ Βάπτισμα δὲν εἶναι μία **προσωπικὴ / ἰδιωτικὴ ὑπόθεση**, ἐφ' ὅσον κάθε Βαπτιζόμενος ἐντάσσεται στὴν **Ἐνορι-**

ακή Οικογένεια τῶν Γονέων του καὶ αὐτὸ συντελεῖ στὴν ὁμαλὴ ἐκκλησιαστικὴ του ἀνάπτυξη.

4. Ἐπίσης, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν ἐπιλέγουν οἱ Γονεῖς ἄλλους χώρους γιὰ τὸ Μυστήριον ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐνορίας τους, διότι Αὐτὴ εἶναι ἡ *Μῆτρα* καὶ ἡ *Μητέρα* τῆς ἐν Χριστῷ Οἰκογενείας τους.

5. Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἐνθαρρύνει τὴν τέλεση Βαπτίσεων σὲ Κτήματα μὲ εἰδικὰ Ναῦδρια, σὲ Παρεκκλήσια, σὲ Ἐξωκκλήσια, σὲ ἰδιωτικοὺς Ναοὺς, σὲ ὑπαίθριους χώρους πρὸ Ἐξωκκλησίων, σὲ Ξενοδοχεῖα καὶ γενικὰ σὲ χώρους ἀλλότριους.

6. Οἱ Γονεῖς ὀφείλουν νὰ προσκομίσουν στὸν Ἐφημέριον τὸ **Πιστοποιητικὸ Γεννήσεως** τοῦ τέκνου τους ἀπὸ τὸ Ληξιαρχεῖο, στὸ ὁποῖο ἔχει καταχωρηθῆ ἡ γέννησή του· ἐὰν αὐτὸ εἶναι ξενόγλωσσο, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπισυναφθῆ ἡ ἐπικυρωμένη **ἐλληνικὴ μετάφραση** ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν.

7. Ἐὰν οἱ γονεῖς εἶναι **διαζευγμένοι**, ἀπαιτεῖται ἡ **συγκατάθεση καὶ τῶν δύο**, γιὰ τὴν τέλεση τοῦ Μυστηρίου.

8. Ἐὰν ὁ μέλλων νὰ βαπτισθῆ εἶναι **ἐνήλικας**, θὰ προηγηθῆ ἐπιμελὴς **Κατήχηση** ὑπὸ καταλλήλου προσώπου, μὲ τὴν εὐθύνη τοῦ οἰκεῖου Ἐπισκόπου.

9. Θὰ ἦταν καλὸ, οἱ Γονεῖς νὰ συμβουλευόνται τὸν Ἐφημέριον γιὰ τὸ περιεχόμενον τῶν **Προσκλήσεων** στὸ Μυστήριον, ὥστε νὰ ἀποφεύγονται τυχὸν *ἐκτροπές* (φραστικές, διακοσμητικές), συνήθως ἀπὸ εἰσηγήσεις ἀναρμοδίων προσώπων (Τυπογράφων κ.ἄ.).

10. Εὐσεβὴς Παράδοση εἶναι νὰ προσκαλοῦνται στὸ Μυστήριον **ὅλα τὰ Μέλη τῆς Ἐνορίας**, ὅχι μόνο οἱ συγγενεῖς, ὥστε ὅλοι μαζί νὰ ὑποδεχθοῦν, μὲ προσευχὴ καὶ χαρὰ, ἓνα **νέο Μέλος** στὴν Ἐνοριακὴ Οἰκογένεια.

Ε'. Ἀπαραίτητα ὕλικα

1. Ὁ Ἀνάδοχος πρέπει νὰ φροντίσῃ καὶ νὰ προσφέρῃ τὰ ἐξῆς ὕλικα, ἀναγκαῖα γιὰ τὴν τέλεση τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου:

α. Μία πλήρη λευκή βαπτιστική φορεσιά, μαζί με τὰ λαδόπανα.

β. Ένα λευκὸ σεντόνι.

γ. Δύο μικρὲς καὶ μία μεγάλη λευκὲς πετσέτες.

δ. Μία φιάλη με ἀγνὸ ἐλαιόλαδο.

ε. Έναν βαπτιστικὸ Σταυρό.

ς. Τρία λευκὰ ἀγνὰ κεράκια, γιὰ τὴν Κολυμβήθρα.

ζ. Μία λαμπάδα.

η. Ένα σαπούνι.

θ. Ἀρκετὰ *Μαρτυρίκια, ἀναλόγως με**

τὸν ἀριθμὸ τῶν συμπροσευχομένων.

2. Τὸ σεντόνι, οἱ πετσέτες, τὰ λαδόπανα καὶ ἡ βαπτιστικὴ φορεσιά, ἐφ' ὅσον θὰ ἀπορροφήσουν τὸ ἀγιασμένο ἀπὸ τὸ Μυστήριον Ὑδωρ καὶ Ἑλαιον, πρέπει νὰ πλυθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπόμενη ἡμέρα τοῦ Μυστηρίου σὲ μὴ στάσιμο νερὸ (θάλασσα, ποτάμι, ρυάκι).

• **Σὲ περίπτωση ποὺ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, τότε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ πλύσιμο πρέπει νὰ χύνεται σὲ μέρος, τὸ ὁποῖο δὲν πατιέται ἀπὸ ἀνθρώπους ἢ ζῶα, ἢ –ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν– νὰ χύνεται στὸ χωνευτήρι τῆς Ἐκκλησίας.**

ς'. Θέματα εἰδικῆς μέριμνας

1. Τὸ Ἱερὸ Μυστήριον τελεῖται ἐντελῶς δωρεὰν καὶ ἐπαφίεται στὴν καλὴ διάθεση τῶν Γονέων ἢ προσφορά στὸν Ναὸ ἐνὸς βοηθήματος, χωρὶς διατιμῆσεις, γιὰ τὶς ποικίλες ἀνάγκες του.

2. Τὸ Βάπτισμα κανονικὰ τελεῖται σὲ ὁποιαδήποτε ἡμέρα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἑτους, ἀλλὰ θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἀποφεύγονται

(*) *Μαρτυρίκια* (ἢ *Μαρτυριάτικα* ἢ *Μαρτυρικά* ἢ *Μαρτυριές*).

Μικροὶ μεταλλικοὶ σταυροὶ ἢ εἰκονισματάκια, ἰδίως τῆς Παναγίας, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὸ Μυστήριον, τὸ ὁποῖο τελέσθηκε, καὶ κατὰ τὸ εὐλαβὲς ἔθος ἀναρτῶνται στὸ ἐνδυμα τῶν συμπαρόντων καὶ συμπροσευχομένων στὸ Βάπτισμα.

οί ημέρες και οι περίοδοι Νηστείας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπακολουθοῦσα συνήθως *κοσμικὴ δεξίωση* ἀναιρεῖ τὸ ἐκκλησιαστικὸ νόημα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς Περιόδου ἢ ἐμποδίζει τὴν προσέλευση στὴν Θεία Λειτουργία / Κοινωνία τῆς ἐπομένης.

3. Θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργο, γιὰ τὸ καλὸ μάλιστα τοῦ παιδιοῦ ποῦ θὰ βαπτισθῆ, οἱ Γονεῖς καὶ ὁ Ἀνάδοχος νὰ ἐτοιμασθοῦν μὲ τὴν **Μετάνοια**, τὴν **Ἐξομολόγηση** καὶ τὴν κατὰ δύναμιν **Νηστεία**, βάσει τῶν ὁδηγιῶν τοῦ Ἐφημερίου.

4. Οἱ Γονεῖς νὰ φροντίσουν, μὲ ιδιαίτερη μάλιστα ἐπιμέλεια, ὥστε ἡ **ἐνδυμασία** τους, ὅπως καὶ τοῦ Ἀναδόχου, καὶ –ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτούς– τῶν παρισταμένων / συμπροσευχομένων στὸ Μυστήριον, ιδίως τῶν γυναικῶν, νὰ διακρίνεται γιὰ τὴν σεμνότητα, σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπεια.

5. Στὸ θέμα τῆς κατάλληλης ἐνδυμασίας, τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, τῆς προσευχητικῆς συμμετοχῆς τῶν παρισταμένων, ὥστε νὰ διασώζεται ἡ ιερότητα τοῦ χώρου, ἡ ἀγιότητα καὶ ἡ μοναδικότητα τοῦ Μυστηρίου, εἶναι δυνατὸν νὰ συμβάλῃ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ κατάλληλο καὶ προσεγμένο **Κείμενο τῆς Προσκλήσεως Βαπτίσεως**.

6. Ὁ βαπτισματικὸς **Σταυρὸς**, καθὼς καὶ τὰ λεγόμενα **Μαρτυρίκια***, πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη Παράδοση, δηλαδὴ ὄχι *κάτι περίπου σὰν σταυρὸς καὶ σὰν εἰκόνα*, ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο σχῆμα/σύμβολο ἢ παράσταση.

7. Ἡ **φωτογράφιση** εἶναι σχετικὰ ἀνεκτὴ, ἐφ' ὅσον οἱ Γονεῖς ἔχουν συστήσει ἐγκαίρως στοὺς φωτογράφους νὰ ἔχουν σεμνὴ ἐνδυμασία καὶ νὰ ἐνεργοῦν μὲ διακριτικότητα καὶ σεβασμὸ πρὸς τὰ τελούμενα, ὥστε νὰ μὴ γίνωνται ἐνοχλητικοὶ καὶ διαταράσσουν τὸ προσευχητικὸ καὶ μυσταγωγικὸ κλίμα.

8. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν καὶ γιὰ τὶς μαγνητοσκοπήσεις, ὥστε οἱ **βιντεοκάμερες** μαζί μὲ τὸν σχετικὸ ἐξοπλισμὸ τους, τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα καὶ τοὺς συνακόλουθους θορύβους, νὰ μὴν μετατρέπουν τὸν ἱερὸ χῶρο σὲ *στούντιο* καὶ νὰ μὴν καθίστανται οἱ τελετουργοὶ Ἱερεῖς δέσμοι τοῦ *σεναρίου τῶν βιντεοσκοπῶν*.

9. Οἱ Γονεῖς καὶ ὅλοι οἱ κυρίως ἐμπλεκόμενοι στὸ Βάπτισμα ὀφείλουν **νὰ προσέρχονται στὸν Ναὸ** τὴν ἡμέρα τοῦ Μυστηρίου **ἐγκαίρως**, τοῦλάχιστον ἓνα τέταρτο ἐνωρίτερα, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἄνεση χρόνου καὶ νὰ ἀποφεύγεται οἱ ἐντάσεις.

10. Ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι πλήρως ἀρνητικὴ στὸν **συνδυασμὸ καὶ τὴν τέλεση συναπτῶς τῶν δύο Μυστηρίων: τοῦ Γάμου καὶ τοῦ Βαπτίσματος προγαμιαίων παιδιῶν**, διότι αὐτὴ ἡ νεοφανῆς πρακτικὴ ἀνατρέπει τὴν Γνήσια Ἱερὰ Παράδοση, ἀλλὰ καὶ νομιμοποιεῖ καὶ ἀμνηστεύει ἀντιευαγγελικὲς καταστάσεις.

Ζ'. Τὸ Ὅνομα τοῦ Βαπτιζομένου

1. Ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπαιτεῖ νὰ δίνεται στὸ νεογέννητο παιδί κατὰ τὴν Ὀγδὴ Ἡμέρα ἓνα Ὅνομα, ἀφοῦ ὁ Ἱερέας διαβάσει ὠρισμένες Εὐχές, ὥστε τὸ παιδί νὰ εἰσαχθῆ στοὺς Κατηχουμένους καὶ νὰ προσφωνῆται στὸ ἐξῆς μὲ τὸ συγκεκριμένο Ὅνομα.

2. Ὁ Χριστὸς μας ἔλαβε τὸ Ἅγιο Ὅνομα Ἰησοῦς τὴν Ὀγδὴ Ἡμέρα, κατὰ τὴν Περιτομὴ, καὶ τὸ νεογέννητο λαμβάνει τὸ Δῶρο τοῦ Ὀνόματός του, χαράζεται μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀρχίζει τὴν ἁγία πορεία του πρὸς τὸ Βάπτισμα, πρὸς τὴν ἔνωσή του μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸ καὶ πρὸς τὴν Ὀγδὴ Ἡμέρα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

3. Ὀφείλουν οἱ Χριστιανοὶ Γονεῖς νὰ τηροῦν τὴν Παράδοση αὐτὴ τῆς Ὀνοματοδοσίας τὴν Ὀγδὴ Ἡμέρα, γιὰ δύο λόγους:

α. διότι, στὸ ἐξῆς θὰ προσφωνοῦν τὸ παιδί τους μὲ τὸ Ὅνομα τοῦ Ἁγίου του· ἔτσι θὰ ἐλκύεται ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου σὲ αὐτὸ καὶ θὰ ἀποφεύγεται τὸ ἀόριστο καὶ κακόηχο: «μπέμπης», «μπέμπα» κ.ἄ.

β. διότι, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Βαπτίσματος θὰ ἀποφεύγεται οἱ τυχὸν ἐντάσεις ἀπὸ τὶς αἰφνίδιες καὶ ἄκαιρες προτάσεις Ὀνοματοδοσίας τῆς τελευταίας στιγμῆς.

4. Κάθε παιδί εἶναι δημιουργημένο γιὰ τὴν Αἰωνιότητα, γι'

αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ δίνεται σὲ αὐτὸ τὸ Ὑ**Ο**νομα ἐνὸς Ἁγίου, ὁ Ὅποιος μὲ τὴν συνεπῆ ἐν Χριστῷ Ζωὴ Του ἀγίασε τὸ Ὑ**Ο**νόμα Του καὶ τώρα ζῆ καὶ θὰ ζῆ μὲ αὐτὸ αἰῶνια μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

5. Οἱ γονεῖς εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀποφεύγουν ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἀναιροῦν τὴν ἱερότητα τοῦ Ὑ**Ο**νόματος τοῦ Ἀνθρώπου, ὅπως εἶναι τὰ ἀφελῆ χαϊδευτικά, τὰ ὑποκοριστικά, τὰ ὀνόματα ζώων καὶ ἀνθέων, τὰ ἀρχαιοελληνικά, τὰ ξενικά, τὰ ἀφηρημένα, τὰ συντετμημένα (Εἰρήνη-Ρένα, Παναγιώτης-Τάκης) κ.ἄ.

6. Ἐπίσης, δὲν εἶναι εὐλογημένο νὰ δίνονται δύο ἢ τρία Ὑ**Ο**νόματα, διότι αὐτὸ συντελεῖ στὴν μείωση τῆς πνευματικῆς σημασίας τοῦ Ὑ**Ο**νόματος: Ὑ**Ε**να πρόσωπο- Ὑ**Ε**να Ὑ**Ο**νομα· ἄλλωστε νὰ μὴν λησμονῆται, ὅτι ὁ Χριστὸς μας, ὡς ἄνθρωπος, Ὑ**Ε**να μόνο Ὑ**Ο**νομα εἶχε: Ἰησοῦς.

Η'. Ὁ Ἀνάδοχος

1. Ὁ θεσμὸς τοῦ Ἀναδόχου, κοινῶς *Νοννοῦ* (πατέρα), ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἓνα πολὺ σπουδαῖο **Λειτουργήμα** μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἔστω καὶ ἂν ἔχη ὑποστῆ μία μεγάλη φθορὰ καὶ ὑποβάθμιση.

2. Οἱ Γονεῖς ὀφείλουν νὰ δώσουν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ πολὺ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα, ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν σωτηρία τοῦ παιδιοῦ τους, καὶ νὰ ἐπιλέγουν μὲ πολλὴ ὑπευθυνότητα ἓναν Ἀνάδοχο, διότι ὁ Ἀνάδοχος λογίζεται ὡς πνευματικὸς Πατέρας τοῦ Βαπτιζομένου καὶ Διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ τὴν πορεία του, τὸν βοηθεῖ φιλόστοργα στὴν ὀλοκλήρωσὴ του ἐν Χριστῷ καὶ ἐγγυᾶται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἀναλαμβάνει αἰῶνια εὐθύνη γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ Ἀναδεκτοῦ (Βαπτισιμοῦ) του.

3. Ὁ Ἀνάδοχος πρέπει νὰ εἶναι Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ζωντανὸ καὶ εὐσεβὲς Μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑνορίας, ὄριμος καὶ γνώστης σὲ ἱκανοποιητικὸ βαθμὸ τῆς Δογματικῆς καὶ Ἠθικῆς Διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας,

ώστε με υπεύθυνο τρόπο να οδηγήσει τον Άναδεκτό του στην Ευσέβεια, δηλαδή στην διαβίου ουσιαστική **Άπόταξη** του σατανᾶ και την **Σύνταξή** του με τον Χριστό.

4. Γίνεται επομένως κατανοητό, γιατί δὲν εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία μας νὰ δεχθῆ καὶ δὲν ἐπιτρέπει αὐστηρῶς νὰ γίνονται Ἀνάδοχοι: ἄθεοι καὶ ἀσεβεῖς, ἀλλόθρησκοι, ἑτερόδοξοι, σχισματικοὶ καὶ ἀκοινωνῆτοι, ὅσοι ἐτέλεσαν *πολιτικὸ γάμο*, ὅσοι *συμβιώνουν ὡς ζεύγη* βάσει τοῦ σχετικοῦ πολιτειακοῦ νόμου, ὅσοι εἶναι ἀδιάφοροι ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζοῦν κοσμικὴ ζωὴ, τέλος δὲ ὅσα πρόσωπα εἶναι **ἀνήλικα**.

5. Οἱ Γονεῖς θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι τὸ Βάπτισμα δημιουργεῖ μία *πνευματικὴ συγγένεια* μεταξὺ Ἀναδόχου καὶ Ἀναδεκτοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπὸ τὴν σαρκικὴ συγγένεια καὶ θέτει **ἐμπόδια** σὲ πιθανοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς **Γάμους**, δηλαδή:

- **ὁ Ἀνάδοχος**, ὅπως καὶ ὁ **κατὰ σάρκα γιὸς του**, ἐμποδίζεται νὰ ἔλθῃ σὲ **Γάμου** κοινωνία μετὰ τὴν **Ἀναδεκτὴ του** ἢ τὴν **μητέρα** τῆς Ἀναδεκτῆς ἢ τὴν **κόρη** τῆς Ἀναδεκτῆς, ὅπως καὶ τὸ ἀντίθετο.

Θ'. Μετὰ τὸ Βάπτισμα

1. Κατὰ τὴν ἀρχαία κανονικὴ τάξη καὶ τὴν Ἱερὰ Παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τὸ **Ἱερὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος** τελεῖται **πρὸ τῆς Θείας Λειτουργίας** καὶ **ὀλοκληρώνεται μέσα** σὲ **Αὐτήν**, ὁπότε ὁ Νεοφώτιστος κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων: «**ἐδικαιώθης**» (ἀφέθησαν οἱ ἁμαρτίες σου) - «**ἐφωτίσθης**» (ἔλαβες τὸ Βάπτισμα) - «**ἐχρίσθης**» (ἐσφραγίσθης μετὰ τὸ Ἅγιο Μύρο) - «**ἡγιασθης**» (ἔλαβες τὴν Θεία Κοινωνία).

2. Ἄν τὸ Βάπτισμα ἐτελεῖτο μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία ἢ σὲ ἄλλη ἡμέρα καὶ ὥρα, ὁ Βαπτιζόμενος κοινωνοῦσε ἀπὸ τὰ **Προηγιασμένα Δῶρα**.

3. Επομένως, **οἱ Γονεῖς** καὶ ὁ **Ἀνάδοχος** ἔχουν τὴν δυνατότητα, ἀφοῦ συννενοηθοῦν μετὰ τὸν Ἐφημέριον τῆς Ἑνορίας τους, νὰ **φροντίσουν**, ὥστε τὰ δύο **Ἱερὰ Μυστήρια (Βάπτισμα, Χρίσμα)**

νὰ εὕρουν τὸ **πλήρωμά** τους: τὴν **Θεία Εὐχαριστία**, στὴν Ὅποία θὰ ἦταν πολὺ καλὸ νὰ συμμετέχουν βεβαίως καὶ αὐτοί, ἐὰν ἔχουν τὴν ἄδεια καὶ εὐλογία τοῦ Πνευματικοῦ τους.

4. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης ἐκφράζει ἄριστα τὴν ἐκκλησιαστικὴν πράξη στὴν προκειμένη περίπτωσι:

«**Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ προσκομίζῃ πρῶτον**, ἔπειτα φορεμένος ὢν **πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν**, νὰ ἐβγαίῃ καὶ νὰ **βαπτίξῃ τὸ παιδίον**, καὶ μετὰ τὸ **Βάπτισμα** νὰ ἀρχινᾷ τὴν **θείαν Λειτουργίαν**, καὶ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς νὰ **μεταλαμβάνῃ τὸ βαπτισθὲν βρέφος**. Διὰ τὶ καθὼς ἡ φύσις, εὐθὺς ὅπου γεννηθῆ σωματικῶς τὸ βρέφος, τοῦ ἠτοίμασε τὸ γάλα τροφὴν σωματικὴν, ἔτσι καὶ ἡ **Χάρις**, εὐθὺς ὅπου τὸ βρέφος γεννηθῆ πνευματικῶς διὰ τοῦ **Βαπτίσματος**, τοῦ **ἐτοιμάζει τὴν Θείαν Κοινωνίαν** διὰ τροφὴν πνευματικὴν».

(Ι. Πηδάλιον, σελ. 247, ὑποσημ. 2)

5. Ὁ Ανάδοχος, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς Γονεῖς τοῦ Ἀναδεκτοῦ του, ὀφείλει νὰ φροντίζῃ στὸ ἐξῆς, ὥστε ὁ **Νεοφώτιστος** νὰ **μεταλαμβάνῃ συχνά**, ἂν εἶναι δυνατὸν σὲ κάθε Λειτουργία, ἢ ὅποια τελεῖται στὸν Ναὸ τῆς Ἑνορίας, καὶ **ὄχι μόνο τρεῖς φορές γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ**, ὅπως μὴ ὀρθῶς συνηθίζεται.

6. Μετὰ τὴν τέλεση τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου, ὁ Ἐφημέριος χορηγεῖ στοὺς Γονεῖς ἓνα ἐπίσημο **Ἔγγραφο: τὸ Πιστοποιητικὸ Βαπτίσεως**, τὸ ὁποῖο κατατίθεται στὸ **Ληξιαρχεῖο τοῦ Δήμου** ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

Γ'. Ἡ Ὀνομαστικὴ Ἑορτὴ

1. Ὅπως προαναφέραμε, τὸ νεογέννητο παιδί, τὴν **Ὀγδόη Ἡμέρα** ἀρχικῶς καὶ ἀργότερα στὸ **Βάπτισμα**, λαμβάνει τὸ **Ὄνομα ἐνὸς Ἁγίου**, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο εἶναι ἓνα ἐξαιρετικὸ **προνόμιον**, ἀλλὰ καὶ μία μεγάλη **τιμὴ καὶ εὐλογία**, διότι ὁ Ἅγιός του θὰ εἶναι πλέον ὁ **Προστάτης**, ὁ **Ὁδηγός**, ὁ **Ἀδελφός** καὶ ὁ **Φίλος** του ἐν Χριστῷ.

2. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Βαπτισμένου πρὸς τὸν Κύριό μας καὶ τὸν Ἅγιο τοῦ ἐκφράζεται ἰδιαίτερα στὴν ἐτήσια **Μνήμη τοῦ Ἁγίου**, διότι τότε εἶναι καὶ ἡ **προσωπικὴ ὀνομαστικὴ Ἐορτὴ τοῦ Χριστιανοῦ**.

3. Ἡ ἡμέρα τῆς Ἐορτῆς μας εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν **πνευματικῶν Γενεθλίων μας**, τότε **γεννηθήκαμε καὶ ἀναγεννηθήκαμε** πνευματικὰ ἐν Χριστῷ, εἰσήλθαμε στὴν **Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ**, τὴν Ἐκκλησία.

4. Ὅα πρέπει βεβαίως νὰ διευκρινίσουμε, ὅτι ἐδῶ γίνεται μία *ὁπέρβαση*, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ καὶ τὴν μεγάλη τιμὴ πρὸς τὸν Ἅγιο μας:

α. ἡ ἡμέρα τῆς Ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου εἶναι ἡ **Μεγάλῃ Ἡμέρα τῆς Εἰσόδου τοῦ στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν** διὰ μέσου τῆς Κοιμήσεώς του (εἰρηνικῆς ἢ μαρτυρικῆς), ἡ Ὅποια ὀνομάζεται **Γενέθλιος Ἡμέρα τοῦ Ἁγίου**.

β. ὁ Χριστιανὸς μεταφέρει τὴν **Ἡμέρα τῶν πνευματικῶν τοῦ Γενεθλίων**, τοῦ Βαπτίσματος του, **στὴν Ἡμέρα τῶν Γενεθλίων τοῦ Ἁγίου του**, στὴν Ἐορτὴ Του.

5. Ἡ ταύτιση αὐτὴ τῶν **δύο Γενεθλίων**, τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ Χριστιανοῦ, βοηθεῖ τὸν Πιστὸ νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἐνθυμῆται συνεχῶς τὸν **Δρόμο πρὸς τὴν Αἰωνιότητα** καὶ τὸ χρέος του νὰ διαφυλάξῃ τὸν **Θησαυρὸ τοῦ Βαπτίσματος του**, μιμούμενος τὸν Ἅγιο του.

6. Οἱ Γονεῖς καὶ ὁ Ἀνάδοχος ὀφείλουν νὰ διδάσκουν στὸ παιδί **τις μεγάλες αὐτὲς Ἀλήθειες** καὶ νὰ προτρέπουν αὐτὸ νὰ ἐνθυμῆται καὶ νὰ τιμᾷ κυρίως καὶ πρωτίστως τὴν **Ἐορτὴ του**, ἀλλὰ βεβαίως καὶ τὴν **Ἡμέρα τοῦ Βαπτίσματος του**.

• **Ὅ**α ἦταν εὐχῆς ἔργο, ἐὰν τιμοῦσαν τὶς ἐπετειακὲς αὐτὲς ἡμέρες **Γονεῖς - Ἀνάδοχοι - Ἀναδεκτοί**, ὅλοι μαζί, **μὲ εἰδικὴ Θεία Λειτουργία** καὶ συμμετοχὴ στὰ Ἅγια Μυστήρια.

7. Ἐπίσης, οἱ Γονεῖς νὰ μὴ δίνουν ἰδιαίτερο βάρος στὰ **σωματικά / βιολογικά γενέ-**

θλια, ύποτιμώντας τὰ πνευματικὰ Γενέθλια: τὴν Γέννηση τοῦ παιδιοῦ τους ἐν Χριστῷ καὶ στὴν Ἐκκλησία.

8. Ἡ συνήθεια νὰ ἐορτάζωνται, μὲ τρόπο μάλιστα κοσμικό, τὰ **βιολογικὰ γενέθλια** εἶναι ξενόφερτη, εἶναι καρπὸς τῆς ἐκκοσμικευμένης δυτικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔχει χάσει τὴν διάσταση τῆς Αἰωνιότητος ἀπὸ τὸν ὀρίζοντά της καὶ γι' αὐτὸ ἐφευρίσκει διάφορα *ὑποκατάστατα*, προκειμένου νὰ γεμίσει τὰ κενὰ τῆς ἀπομακρύνσεώς της ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του.

9. Οἱ εὐσεβεῖς Γονεῖς καὶ Ἀνάδοχοι ὀφείλουν νὰ ποτίζουν τὶς καρδιὰς τῶν παιδιῶν τους μὲ τὴν βαθειὰ πίστη καὶ αἴσθησι, ὅτι **μὲ τὸ Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Βάπτισμά τους** ἔχουν γίνεαι «Θείας Κοινωνοὶ Φύσεως», «Συμπολίται τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» καὶ ἔχουν βυθισθῆ στα Αἰώνια Μυστήρια τῆς ὑπάρξεώς μας, «εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι».

*«Τῷ δὲ Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων,
ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ,
τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· Ἀμήν».*

(Α' Τιμοθ. α' 17)

Μὴ ἐπιτρεπτὲς πρακτικὲς

Ἡ διακόσμηση τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Αὐτοῦ, εἶναι ἐπαρκῆς, μὲ βάση τὰ ἐκκλησιαστικὰ κριτήρια. Δὲν ἐπιτρέπεται ἐπομένως πρόσθετος κοσμικὸς στολισμὸς.

Σὲ καμμία ἀπολύτως περίπτωση δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στολίζεται ἡ Κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὸ φιαλίδιο μὲ τὸ ἐπορκιστικὸ Ἑλαιον.

